

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. (...) w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dorota Witkowska
Protokolant:	stażysta Maja Kusznerczuk

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o świadczenie rehabilitacyjne

ze skargi o wznowienie postępowania w sprawie (...)

I. uwzględnia skargę o wznowienie postępowania i zmienia zaskarżony wyrok z dnia 3 października 2017 roku Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku w sprawie VI1 U 395/16 w punkcie II w ten sposób, że przyznaje powódce M. D. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 27 stycznia 2016 roku do 24 lipca 2016 roku,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(...)

UZASADNIENIE

Powódka M. D. złożyła przeciwko pozwanemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. skargę o wznowienie postępowania w zakresie, w jakim wyrok stał się prawomocny w sprawie, jaka toczyła się przed tut. Sądem pod sygnaturą akt VI1U 395/16 z jej odwołania od decyzji pozwanego o świadczenie rehabilitacyjne. W oparciu o powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 27 stycznia 2016r. do 24 lipca 2016r. oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi powódka powołała się na art. 403 § 2 kpc i wykrycie nowego dowodu w postaci decyzji G. Urzędu Pracy w G. z dnia 12 lutego 2018r., mocą której utraciła status osoby bezrobotnej oraz prawo do zasiłku dla bezrobotnych, a które to okoliczności stanowiły przeszkodę do uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

/k. 3-5 skarga o wznowienie postępowania/

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie skargi zarzucając, że decyzja G. Urzędu Pracy została wydana po prawomocnym zakończeniu postępowania w części objętej skargą i to postępowanie ubezpieczonej podjęte po zakończeniu postępowania przed Sądem I instancji doprowadziło do zmiany okoliczności stanu faktycznego, który był wcześniej przez nią kwestionowany.

/k. 20-21 odpowiedź na skargę/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest w sprawie, że między stronami toczyło się postępowanie przed tutejszym Sądem pod sygnaturą akt VI1U 395/16 zainicjowane odwołaniem powódki M. D. od decyzji z dnia 4 lutego 2016r. znak: 100200/602/7461/2016/ZAS pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w przedmiocie prawa powódki do świadczenia rehabilitacyjnego. Zaskarżona decyzja odmawiała powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z uwagi na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która orzekła, że stan zdrowia powódki nie uzasadnia przyznania jej takiego prawa.

Wyrokiem z dnia 3 października 2017r. wydanym w w/w sprawie Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał powódce M. D. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 30 grudnia 2015r. do 26 stycznia 2016r. oraz od 25 lipca 2016r. do 29 sierpnia 2016r. oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że ustalił m.in., iż powódka – wbrew orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS - była niezdolna do pracy w okresie po wyczerpaniu zasiłku chorobowego od 30 grudnia 2015r. łącznie do 29 sierpnia 2016r. w sposób, jaki uzasadniał przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Jednakże powołując się na art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa (Dz.U.2016. 372, zwana dalej w niniejszej sprawie ustawą zasiłkową) Sąd odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w zakresie, w jakim była uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, tj. w okresie od 27 stycznia 2016. do 24 lipca 2016r.

Apelację od powyższego wyroku wywiodły obie strony, jednakże apelacja powódki została odrzucona wskutek opłacenia jej po terminie. Postanowienie w przedmiocie odrzucenia apelacji powódki zostało uznane za prawomocne z dniem 12 marca 2018r. Odpis wyroku z uzasadnieniem był doręczony pełnomocnikowi powódki w dniu 6 listopada 2017r.

Wskutek wyroku z dnia 18 maja 2018r. Sądu Okręgowego w Gdańsku, który oddalił apelację pozwanego, wyrok Sądu Rejonowego stał się prawomocny już w całości.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy potwierdził m.in. prawidłowość ustalenia Sądu Rejonowego, że powódka była niezdolna do pracy po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego tj. po 29 grudnia 2015r. do 29 sierpnia 2016r., a zatem również w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

/bezsporne/

Prawomocną i ostateczną od dnia 6 marca 2018r. decyzją z dnia 5 marca 2018r. G. Urząd Pracy w G. orzekł o uchyleniu decyzji z dnia 18 stycznia 2016r. nr 3038/tka/uzna/08/16.8.2016, o odmowie uznania powódki za osobę bezrobotną z dniem 27 stycznia 2016r. oraz o odmowie przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych od dnia 27 stycznia 2016r.

W uzasadnieniu decyzji wskazano m.in. przywołując opinie biegłych sądowych wydane w w/w sprawie VI1U 395/16, że w dniu rejestracji powódki jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku dla bezrobotnych tj. od 27 stycznia 2016r., nie spełniała ona warunków koniecznych do nabycia statusu osoby bezrobotnej oraz prawa do zasiłku w myśl art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 71 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2015.149 – tekst jednolity ze zm.), ponieważ nie była zdolna i gotowa do podjęcia zatrudnienia.

/dowód: k. 7-8 decyzja, k. 14 zaświadczenie o prawomocności i ostateczności decyzji/

Powódka dokonała zwrotu pobranego zasiłku dla bezrobotnych.

/k. 54 e-protokół rozprawy i przyznanie pełnomocnika powódki audite 00:08:13/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody w postaci dokumentów.

Okoliczności bezsporne nie budziły wątpliwości Sądu znajdując potwierdzenie w dokumentach, w szczególności w aktach sprawy VI1U 395/16, która była znana stronom jako uczestnikom wymienionego postępowania. Również dowody w postaci dokumentów nie budziły wątpliwości Sądu, zwłaszcza iż nie były kwestionowane przez strony.

Oceniając zaś skargę o wznowienie postępowania Sąd miał na uwadze, że powódka oparła ją na art. 399 § 1 w zw. z art. 403 § 2 kpc. Zgodnie ze wskazanymi przepisami co do zasady można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem (art. 399 § 1 kpc). Ten warunek skarga spełniła, bowiem wyrok w części oddalającej odwołanie wobec prawomocnego odrzucenia apelacji powódki stał się prawomocny. W ocenie Sądu skarga powódki spełniała również kolejny jej warunek zawarty w art. 403 § 2 kpc, zgodnie z którym można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W ocenie Sądu takim nowym wykrytym środkiem dowodowym była prawomocna i ostateczna decyzja G. Urzędu Pracy z dnia 5 marca 2018r. uchylająca powódce status osoby bezrobotnej z prawem do zasiłku. Z kolei ta decyzja opierała się na wykryciu nowej okoliczności faktycznej polegającej na ustaleniu, że powódka w okresie od 29 grudnia 2015r. do 29 sierpnia 2016r. nie była jednak zdolna do pracy, jak to dotychczas uznawano.

Oceniając w tym zakresie Sąd miał na uwadze, że do czasu wydania opinii przez biegłych sądowych oraz potwierdzenia prawomocnym wyrokiem faktu niezdolności do pracy powódki, okoliczność ta nie była uwzględniana jako pewna - jako fakt. Uznawano powódkę za zdolną do pracy. W konsekwencji powódka uzyskała rejestrację w charakterze osoby bezrobotnej z prawem do zasiłku. Natomiast pozwany wydając decyzję z dnia 4 lutego 2016r. odmawiającą powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego również przyjmował za fakt swoje ówczesne ustalenie, że powódka była zdolna do pracy po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, dlatego właśnie nie przyznano jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Ustalenie to jednak ostatecznie zostało skutecznie podważone w postępowaniu sądowym ujawniając tym samym nową okoliczność faktyczną, która istniała wcześniej i w tym znaczeniu okoliczność ta została – zdaniem Sądu - wykryta. Postępowanie sądowe VI1U 395/16 ujawniło i potwierdziło, że powódka nie była zdolna do pracy po wyczerpaniu zasiłku chorobowego aż do 29 sierpnia 2016r. Zanim jednak do tego doszło powódka – jako uznawana za osobę zdolną do pracy – nie otrzymała prawa do świadczenia rehabilitacyjnego oraz została zarejestrowana z prawem do zasiłku dla bezrobotnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że skarga powódki o wznowienie postępowania okazała się zasadna oraz dopuszczalna w myśl art. 407 § 1 kpc i art. 408 a contrario kpc, a skoro tak, to stosownie do art. 412 § 1 kpc należało rozpoznać sprawę na nowo w granicach zakreślonych przez podstawę skargi. W tym zakresie należało mieć na uwadze, że skargą powódka wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 27 stycznia 2016r. do 24 lipca 2016r., a zatem w okresie w jakim nie uzyskała tego świadczenia w postępowaniu sądowym VI1U 395/16 z uwagi na wówczas posiadane uprawnienie do zasiłku dla bezrobotnych.

Obecnie rozpoznając sprawę na nowo Sąd uznał, że powódkę należy uznać za niezdolną do pracy nie tylko od 30 grudnia 2015r. do 26 stycznia 2016r. oraz od 25 lipca 2016r. do 29 sierpnia 2016r., ale również w okresie od 27 stycznia 2016r. do 24 lipca 2016r., co przesądził Sąd w sprawie VI1U 395/16, w którym to postępowaniu uczestniczyła

na prawach strony zarówno powódka jak i pozwany. Okoliczności przeciwnej pozwany nie udowodnił. Nadto w niniejszym postępowaniu ustalono na podstawie prawomocnej i ostatecznej decyzji G. Urzędu Pracy, że powódka nie była uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych w okresie od 27 stycznia 2016r. do 24 lipca 2016r. Tym samym odpadła negatywna przesłanka, która w myśl art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej, pozbawiała powódkę prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 27 stycznia 2016r. do 24 lipca 2016r.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej Sąd zmieniając zaskarżony wyrok przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za sporny okres i orzekł jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z wnioskiem powódki i zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 kpc. Wysokość przyznanych kosztów ma charakter ryczałtowy i wynika zaś z art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz § 9 ust 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018r., poz. 265 ze zm.).